

Encyklopedia Solidarności

<https://encysol.pl/es/encyklopedia/hasla-rzeczowe/42643,Glodowki-Ruchu-Wolnosc-i-Pokoj.html>
19.05.2024, 06:22

Głodówki Ruchu Wolność i Pokój

Głodówki Ruchu Wolność i Pokój, utworzony w 1985 [Ruch Wolność i Pokój](#) podejmował jawne akcje gł. na rzecz zwolnienia z więzień osób przetrzymywanych i skazanych za odmowę przysięgi lub zasadniczej służby wojskowej oraz dot. ekologii. Wśród przeprowadzonych akcji największym rezonansem w Polsce i za pośrednictwem zagranicznych korespondentów w Europie i na świecie były głodówki protestacyjne.

Momentem przełomowym dla utworzenia WiP było skazanie 18 XII 1984 Marka Adamkiewicza na 2,5 roku pozbawienia wolności za odmowę złożenia przysięgi wojskowej. 17–23 III 1985 w jego obronie zorganizowano głodówkę w kościele św. Krzysztofa (u ks. Leona Kantorskiego) w Podkowie Leśnej. W głodówce uczestniczyło kilkanaście osób, gł. z Warszawy i Wrocławia, m.in. Jacek Czaputowicz, Jarosław Dubiel, Roland Kruk, Marek Krukowski, Piotr Niemczyk i Tomasz Wacko. Dyskutowano wówczas o możliwości powołania w Polsce niezależnego ruchu pokojowego.

Rok później, 17–23 III 1986 w Podkowie Leśnej w parafii św. Krzysztofa odbyła się głodówka Ruchu WiP z udziałem samych kobiet, w intencji uwolnienia aresztowanych Wojciecha Jankowskiego, Piotra Niemczyka i Jacka Czaputowicza. W proteście uczestniczyły: Małgorzata Świerżewska, Magda Kowalczyk, Anna Gawlik, Zuzanna Dąbrowska, Joanna Radecka, Marzena Trojanowska, Janina Wronko, Małgorzata Krukowska i Małgorzata Gorczewska. Rzecznikami głodujących były Małgorzata Świerżewska i Barbara Malak. W komunikacie końcowym uczestniczki protestu wezwały cały ruch „S” do włączenia się w walkę na rzecz wychowania do wolności i pokoju prowadzących w konsekwencji do demokracji. Protestujące kobiety odwiedzali działacze opozycji politycznej: Stefan Bratkowski, Anka Kowalska, Marek Nowakowski, i Janusz Onyszkiewicz.

13 IX 1987 w kościele św. Andrzeja Boboli w Bydgoszczy rozpoczęło głodówkę 42 uczestników i sympatyków Ruchu WiP. Protest trwał do 20 IX 1987. Jego gł. organizatorem był Sławomir Dutkiewicz. W ciągu kilku dni liczba uczestników protestu wzrosła do 82 osób (m.in. Jarosław Podsiadło, Jacek Zabrocki, Wojciech Woźniak, Piotr Golema, Wojciech Jankowski, Jacek Czaputowicz, Leszek Budrewicz, Agnieszka Dojlido, Tomasz Żmuda-Trzebiatowski, Bartosz Sawicki). Do protestujących dołączyła też Olga Diószegi z Szegedu (Węgry), narzeczona więziona za odmowę odbycia służby wojskowej Węgra Zsolta Keszthelyiego. Nad wejściem do kościoła rozwieszono transparent z napisem „Protest głodowy WiP 13-20 IX - odmowa służby wojskowej prawem człowieka”. Zebrano ponad 2 tys. podpisów pod petycją do sejmu PRL, w której domagano się zwolnienia aresztowanych za odmowę służby wojskowej Oskara Kasperka i Piotra Różyckiego. Głodujący podpisali także protesty do ambasadorów Czechosłowacji i Węgier w Polsce ws. więzionych za odmowę pełnienia służby wojskowej Petra Obsila i Zsolta Keszthelyiego oraz do władz Libii, Tajlandii i Burundi w obronie ogłoszonych przez Amnesty International „więźniów miesiąca”. Ponadto wysłano petycję do Sejmu PRL w obronie zwolnionych pracowników Zakładów Zmechanizowanego Sprzętu Domowego Polar we Wrocławiu Andrzeja Kowalskiego i Zygmunta Zadrożnego członków Komitetu Założycielskiego NSZZ „Solidarność” Pracowników ZZSD Polar (członkowie Komitetu złożyli do Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu wniosek o rejestrację) oraz do władz województwa gorzowskiego - przeciwko lokalizacji w Międzyrzeczu składowiska odpadów radioaktywnych.

Przed rozpoczęciem głodówki gromadzących się w kościele uczestników odwiedził Jean-Marie Muller. Także mieszkańcy Bydgoszczy licznie odwiedzali głodujących. 16 IX 1987 zorganizowano otwarte spotkanie z udziałem gości: Jana Rulewskiego, Seweryna Jaworskiego, Jana Józefa Lipskiego i Tadeusza Jasudowicza. Przybyło ok. 400 osób. W czasie protestu odbywały się też spotkania i dyskusje z Anną Lipińską, Alicją Grześkowiak, Jackiem Kuronem, Józefem Piniorem i Januszem Pałubickim oraz występy artystyczne gitarzystów z zespołu Abbadon i Teatru Wznowionego z

Poznania. Podczas kwesty zebrano 17 tys. zł z przeznaczeniem na cele Ruchu WiP.

Od 12 XI 1987–12 V 1988 bezterminową głodówkę prowadził aresztowany, a nast. skazany za uchylanie się od służby wojskowej Sławomir Dutkiewicz (przymusowo dokarmiany)

13–27 XII 1987 głodówka w mieszkaniu Rolanda Kruka w Warszawie przy ul. Raabbego prowadzona była w obronie więzionych za odmowę pełnienia służby wojskowej: Mariusza Bajdy, Piotra Bednarza, Jacka Borcza, Marka Czachora, Oskara Kasperka, Piotra Różyckiego, Wojciecha Woźniaka, Piotra Zdrzyńskiego oraz Zsolta Keszthelyiego, Michaelisa Maragakisa i Petra Obsila. Głodówka miała charakter międzynarodowy. Jej inicjatorami byli członkowie Włoskiej Partii Radykalnej, którzy odwiedzając w XI 1987 grób Ottona Schimka w Machowej zaproponowali działaczom Ruchu WiP wspólny protest w Grecji, Jugosławii, Turcji i Włoszech. W głodówce uczestniczyło 13 osób: Wojciech Bafeltowski, Jarosław Dubiel, Krzysztof Galiński, Barbara Hrybacz, Wojciech Jankowski, Włodzimierz Kowalski, Marek Krukowski, Piotr Matczak, Anna Niedźwiecka, Piotr Niemczyk, Elżbieta Olędzka, Bartłomiej Sawicki i Jarosław Urbański. Rzecznikiem głodujących został Jan Józef Lipski. 15 XII 1987 głodujący wystosowali list do Michaiła Gorbaczowa z prośbą o nakazanie podległym mu władzom PRL zwolnienie więzionych za odmowę służby wojskowej. 27 XII 1987 za pośrednictwem Jana Minkiewicza głodujący przekazali podziękowanie dla Włoskiej Partii Radykalnej za wsparcie akcji.

15 V 1988 w Międzynarodowym Dniu Objectora podjęto głodówkę w mieszkaniu Jerzego i Mady Żurków we Wrocławiu przy ul. Sielskiej, która była przedłużeniem podobnego protestu w Czechosłowacji (8–15 V 1988). Głodówkę rozpoczęło 13 osób z Ruchu WiP i SPCz. W sumie uczestniczyło w niej 26 osób: m.in. Marek Adamkiewicz, Adam Borysławski, Jarosław Broda, Jacek Czaputowicz, Grzegorz Francuz, Waclaw Giermek, Piotr Golema, Danuta Jarosiewicz, Mirosław Jasiński, Przemysław Jaworski, Grzegorz Kmita, Anna Koczut, Marek Kossakowski, Marek Krukowski, Grzegorz Majewski, Mariusz Maszkiewicz, Wiesław Mielcarski,

Zofia Olszewska, Mieczysław Piotrowski, Paweł Raczyński
Tomasz Wacko, Gwido Zlatkes i Jerzy Żurko. Rzecznikiem
głodujących został Jacek Kuroń. 22 V 1988 głódówka została
zakończona.

Głodujący wysłali list do sejmu PRL, z żądaniem zwolnienia
wszystkich skazanych za odmowę służby wojskowej, oraz
listy do premiera Czechosłowacji w obronie więźniów
politycznych, do premiera Grecji, władz Węgier i ZSRS w
obronie skazanych za odmowę służby wojskowej. Uczestnicy
głódówki wydali oświadczenie z żądaniem uwolnienia S.
Dutkiewicza oraz 13 innych osób więzionych za odmowę
służby wojskowej. Domagano się również zwolnienia
aresztowanych członków Komitetu Strajkowego HiL w
Krakowie-Nowej Hucie oraz zwolnienia działaczy opozycji:
Radosława Gawlika, Bogdana Lisa, Janusza Onyszkiewicza,
Józefa Pinióra. W czasie głódówki organizowano liczne
dyskusje m.in. dot. referatów J. Żurki, Wojciecha
Wrzesińskiego, Andrzeja Falkiewicza, Jerzego Przystawy.
Głodujących odwiedził Władysław Frasyniuk oraz Hanna
Łukowska-Karniej.

Grzegorz Waligóra

[Bydgoszcz](#), [Machowa](#), [Podkowa Leśna](#), [Ruch WiP](#), [Solidarność](#)
[Polsko-Czechosłowacka](#), [Warszawa](#), [Wrocław](#)

[Poprzedni Strona](#)
[Następny Strona](#)

[Zgłoś błąd](#)